

PROVES DE VELOCITAT

Esprint individual (o velocitat individual)

(homes i dones) Forma part del programa Olímpic i del Campionat del Món.

El torneig més antic de les especialitats de la pista. En una primera ronda els corredors/es realitzen 200 metres (sortida llançada) cronometrats per tal de fer el millor temps possible. D'aquesta forma es seleccionen els millors temps (els 24 millors en el cas dels Mundials) per formar el quadre de mànigues de dos o tres corredors/es. En aquestes mànigues els corredors/es surten des de la línia de meta per tal de realitzar una distància entre 600 i 800 metres. Depenent de la longitud de la pista, es fan 3 voltes si és de 200 o 250 metres, i 2 voltes si és de 333.33 o de 400 metres. Les sèries solen ser al millor de 3 mànigues, és a dir, passa ronda el corredor/a que guanyi 2 mànigues. Afegir que, normalment, la primera ronda es disputa a màniga única. El guanyador de cada sèrie es classifica per la següent ronda.

A l'inici de cada sèrie es realitza un sorteig per veure qui conduirà la primera màniga i qui ho farà en la segona. Durant l'inici de cada màniga, el corredor que per sorteig surti des de la corda portarà el ritme de la cursa amb velocitat superior al pas d'una persona caminant. Durant la primera mitja volta no es pot parar i fer el conegut *sours-place*. Cada corredor o corredora, depenent de les seves característiques i les del rival, intentarà que la màniga porti el ritme més favorable pels seus interessos.

Esprint per equips (o velocitat Olímpica)

(homes i dones) Forma part del programa Olímpic i del Campionat del Món.

3 corredors formen l'equip (2 en el cas de les dones), cadascun dels quals ha de marcar el ritme de l'equip en una volta. Així, el primer corredor fa una volta amb els seus companys seguint-lo i s'aparta quant arriba a la meta. El segon corredor realitza una altra volta més al capdavant del company que queda i s'aparta per que aquest últim completi la tercera i última volta en solitari per tal d'aconseguir a l'arribada el millor temps possible per al seu equip. Els equips que marquin el primer i segon millor temps en aquestes 3 voltes (sortida parada) disputaran la final per a la victòria, mentre el tercer i quart ho faran a la final B per al bronze.

Keirin

(homes i dones) Forma part del programa Olímpic i del Campionat del Món.

Es tracta de l'adaptació japonesa de la clàssica velocitat individual. La prova és desenvolupa sobre 2 quilòmetres, on els corredors/es, 6 normalment (4 mínim, 8 màxim) segueixen una *derny* (bicicleta ajudada per un motor elèctric), mentre darrera, els corredors/es busquen la posició que més els convé pels seus interessos.

Durant els primers 1400 metres (entre 5 i 6 voltes depenent del velòdrom) la *derny* incrementa la velocitat fins els 50 km/h (en homes) y 45 km/h (per a les dones) i a falta de 600-700 metres (2,5 voltes en un velòdrom de 250 metres) la *derny* s'aparta i els/les ciclistes comencen el seu esprint. El corredor que passi primer per la línia de meta en l'última volta serà el guanyador.

Habitualment, en els Canpionats del Món, el keirin té un quadre de 4 sèries. Una primera sèrie de 4 mànigues, amb 7 corredors per cada màniga, on els 2 primers passen directament a les semifinals i els restants a les repesques. Aquestes 4 sèries de repesca, amb 5 corredors per màniga, el guanyador torna a entrar en el torneig. Un cop en les semifinals, els 3 primers de cada sèrie es classifiquen per a la final i els 3 restants per a la final B, del 7è al 12è.

Quilòmetre CRI (homes) i 500 metres CRI (dones)

Forma part del programa del Campionat del Món. També del Olímpic, però inclòs al nou torneig omnium.

Es tracta de la prova més dura i agonística de les que conformen las modalitats de velocitat. El quilòmetre, sortida parada, és una contra rellotge individual que, com el seu propi nom indica, es tracta de cobrir aquesta distància (o 500 metres en el cas de les dones) en solitari i en el mínim temps possible. Es disputa a final directe, és a dir, el guanyador/a és el corredor/a que aconsegueixi el millor temps.

PROVES DE FONTS

Persecució individual

(homes i dones) Forma part del Campionat del Món. També del Olímpic, però inclòs al nou torneig omnium.

Cursa amb una distància programada de 4000 metres contra rellotge individual (3000 en el cas de les dones i els júnior) on un corredor pren la sortida des de la línia de meta (sortida parada) i el seu adversari a contra meta. El primer i segon temps de classificació disputen la final per a la victòria, mentre el tercer i quart ho fan a la final B per al bronze. Si a les mànigues finals un corredor agafa el seu rival reduint la diferència de mitja volta amb la que es va iniciar la prova, la cursa ja té guanyador i s'atura.

Persecució per equips (o persecució Olímpica)

(homes i dones) Forma part del programa Olímpic i del Campionat del Món.

Exactament igual a la prova individual però amb equips formats per 4 corredors (3 en el cas de les dones) que, durant el transcurs de les voltes, es van rellevant al capdavant de l'equip per tal de mantenir el ritme més alt possible. Aparentment senzilla, es tracta d'una de les proves més tècniques del ciclisme en pista, on el treball previ d'acoblament de l'equip resulta bàsic per obtenir bons resultats.

Puntuació (o cursa dels punts)

(homes i dones) Forma part del del Campionat del Món. També del Olímpic, però inclòs al nou torneig omnium.

Cursa de 40 quilòmetres (25 per les dones) en el cas dels Mundials, i 30 quilòmetres (20 per les dones), en el cas de la Copa del Món, on un màxim de 24 corredor/es han d'aconseguir la màxima puntuació possible. La forma més habitual d'aconseguir punts és gràcies als esprints intermedis programats cada 2500 metres, aproximadament, que reparteixen 5 punts per al primer en cada un dels esprints, 3 per al segon, 2 per al tercer i 1 per al quart. Cal estar molt atent en tot moment per tal de portar controlats els punts de tots els rivals, que durant la prova intenten escapar-se del pilot per tal d'aconseguir aquests punts dels esprints. En cas que algú aconseguís doblar el pilot aconseguiria 20 punts extra. El corredor que més punts acumuli al final de la cursa serà el guanyador de la prova. Si bé aquesta es la normativa UCI, el quilometratge i la quantitat de esprints puntuables poden variar depenent de les característiques tècniques del velòdrom i d'altres qüestions organitzatives.

Madison (o americana)

(homes) Forma part del Campionat del Món.

Es tracta d'una prova molt semblant a la Puntuació però per parelles (un màxim de 18), on els dos corredors de l'equip es van rellevant durant el transcurs de la cursa, de 50 quilòmetres en el cas dels Mundials i de 40 en la Copa del Món. També aquí es tracta d'aconseguir el màxim nombre de punts possible gràcies als esprints intermedis, encara que, a diferència de la Puntuació, la parella que aconsegueixi doblar volta a la resta d'equips aconseguiria situar-se al capdavant de la classificació ja que portaria una volta d'avantatge. Si diferents parelles o equips agafen el mateix nombre de voltes, el guanyador es decidirà per la diferència de punts aconseguits en els esprints. D'altre banda, cal afegir que els relleus es donen mà a mà, per tal de donar embranzida al company.

Escratx

(homes i dones) Forma part del del Campionat del Món. També del Olímpic, però inclòs al nou torneig omnium.

Cursa semblant a les de carretera, on poden prendre part un màxim de 24 corredor/es, on es tracta d'arribar el primer a la línia de meta, després de complimentar una distància concreta (15 quilòmetres els homes i 10 les dones). Es a dir, tot es decideix en l'esprint final de l'última volta. El corredor/a que aconsegueixi doblar volta al pilot pren avantatge sobre la resta per a l'esprint final. Si dos corredors/es, o més, agafen volta als altres rivals, el guanyador serà el primer d'aquests ciclistes en creuar l'última línia de meta de la cursa.

ALTRES PROVES

Eliminació (per fondistes i/o velocistes)

(homes i dones) No forma part del del Campionat del Món, però si del Olímpic inclós al nou torneig omnium.

Les proves d'Eliminació són molt populars en els critèrims, tant de pista com de carretera. El seu format més habitual, de distància variable, es tracta d'una competició amb esprints intermedis on queda eliminat l'últim corredor/a en creuar la línia de meta en cada un d'aquests esprints. La prova es va desenvolupant així, fins que només dos ciclistes continuen en cursa, i ells seran qui disputaran la victòria amb un esprint final.

Un altra variant és l'Eliminació Danesa, una prova semblant a l'anterior (però també a l'Escratx), on el vencedor final és qui guanya el primer esprint, després de complir-se un nombre concret de voltes indicat per l'organització de la cursa. La resta de participants continuen en cursa dos voltes més esperant classificar-se en el següent esprint. El segon classificat de la prova serà qui guanyi aquest segon esprint, mentre el tercer i últim esprint (quatre voltes després del primer esprint) decideix la tercera posició de la cursa, així com la resta de la classificació final.

Omnium Olímpic

(homes i dones) Forma part del programa Olímpic i del Campionat del Món.

L'Omnium serà la gran novetat del programa Olímpic per a Londres 2012. Es tracta d'un torneig que inclou 6 proves diferents, tant de velocitat com de fons, i que tracta de premiar el *pistard* més complet.

Proves:

- Volta Llançada (250 metres contra rellotge, homes i dones)
- Puntuació (homes: 30 km, dones: 20 km)
- Persecució Individual (homes: 4 km, dones: 3 km)
- Escratx (homes: 15 km, Dones: 10 km)
- Quilòmetre contra rellotge (homes), 500 metres contra rellotge (Dones)
- Eliminació (homes i dones)

Aquest mateix format de torneig Omnium s'inclourà al programa del Campionat del Món, a partir de l'any 2011.

Burdin

(homes) No forma part del programa Olímpic i tampoc del Campionat del Món.

Es tracta de la variant moderna del clàssic *tras de moto*, que va ser una prova molt popular a dècades passades, encara que, de mica en mica, es va deixar de practicar a causa de la seva perillositat, degut l'alta velocitat que poden aconseguir els ciclistes, cadascun darrera de la seva moto. Degut la seva espectacularitat, actualment es celebren algunes proves d'exhibició en velòdroms europeus. No obstant això, el *Burdin*, variant moderna i menys veloç que el seu antecessor (darrera d'una *derny* similar a la utilitzada en el keirin), compta ja amb un calendari ampli de proves i, fins i tot, celebra el seus Campionats d'Europa.